

[Bækgaard.]

at der da maa være den samme enstemmige Tilslutning til at bevilge de Beløb, som der er Brug for, som der nu har været til at bevilge de Tillæg, der her er Tale om.

Angaaende den Modstand, der i det andet høje Ting har været mod Forslaget, som det foreligger her, og som nu ogsaa blev berørt af den foregaaende ærede Ordfører, skal jeg ikke sige mange Ord, men kun nævne, at jeg synes, at Forskellen er saa ringe mellem det, der her foreslaas, og det, man fra anden Side har foreslaaet, at det er noget anstrengt at rette megen Kritik mod det foreliggende Forslag. Det har jeg da heller ikke Indtryk af, at den forrige ærede Taler egentlig tilsigtede, idet han kun lige berørte det. Men jeg kan altsaa i Tilslutning til, hvad den højtærede Minister har sagt, til Dels ogsaa i Tilslutning til, hvad den foregaaende ærede Taler har sagt, anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Bouet: Da Lovforslaget om Eengangsgaven i Sommer var til Behandling her i dette høje Ting, gav jeg paa mit Partis Vegne ubetinget og varm Tilslutning til den Hjælp, der saaledes blev ydet Alders- og Invalidereventyterne, fordi disse i høj Grad kunde trænge til en Haandsrækning i økonomisk Henseende. Og deres Forhold er jo ikke blevet forbedret i den Tid, der siden er forløbet. Størrelsen af det Beløb, der maanedligt udbetales dem, er ikke forøget, Priserne paa Livsfornødenheder er ikke blevet mindre. Jeg kan derfor ogsaa tiltræde, at de paa ny faar en Eengangsgave.

Det er muligt, at det for de gamle havde været mere kærkomment, hvis de havde faaet de 100, henholdsvis 170 Kr. paa een Gang. Muligheden for at forny eller forøge en sparsom Garderobe havde maaske været større, naar Beløbet blev udbetalt samlet. Paa den anden Side kan man maaske sige, at Mulighederne for at faa Tøj vil blive forøget til næste Aar, idet man maa gaa ud fra, at der dog vel stadig maa ske en Forbedring paa dette Omraade. Det er imidlertid forstaaeligt, at Regeringen, som har det finansielle Ansvar, har stillet sig paa det Standpunkt, at den vil fordele Udgifterne paa to Finansaar. Det drejer sig dog om 14,8 Mill. Kr. for Statskassen. Hele Beløbet er paa 23,6 Mill. Kr., og Kommunerne skal udrede Resten. Man kan jo ikke kalde det Smaapenge. Det er dog et antageligt Beløb, som skal betales, uden at man i Virkeligheden har nogen som helst Oversigt over, hvor mange Millioner Udgifterne i det Aar, vi er inde i, vil løbe op til.

Det er imidlertid let nok at give et Overbud og kræve ind. Vi har alle Ønsker om, at Staten skal træde hjælpende til paa et eller andet Omraade eller forbedre en eller anden Samfundsklasses Forhold, men det er nu engang nødvendigt, at Udgifter og Indtægter staar i det rette Forhold til hinanden, og der er ogsaa Grænser for, hvad man kan lægge af nye Skatter paa den Del af Befolkningen, som arbejder, og som skal betale, hvad det koster.

Som jeg før sagde, kan vi fra vor Side gaa med til Lovforslaget i den Form, som det har faaet i det andet høje Ting, men jeg vil gerne opfordre den højtærede Arbejds- og Socialminister til snart at fremkomme med et Forslag til en endelig Ordning, som ændrer Loven saaledes, at de gamle faar Mulighed for at leve paa en anstændig Maade. Udgifterne vil naturligvis stige, men ved en Lovrevision vil de dog blive fastlagt saaledes, at man, naar Budgettet skal lægges, er klar over, hvor meget det offentlige skal yde til dette Formaal, og man bliver fri for disse Eengangstillæg, som maaske er Udtryk for en daarlig Samvittighed hos saavel Regeringen som Rigsdagen.

Nu ligger der maaske i denne Sag et andet Moment bag ved. De Tusinder af Aldersrentenydere, som findes, er jo organiseret i store Foreninger, og der er mange Stemmer at hente for det Parti, som kan give de gamle det Indtryk, at det er det eneste Parti, som i Virkeligheden vil hjælpe dem og skaffe dem en ordentlig Tilværelse. Kommunerne har ikke ladet denne Chance gaa fra sig ved det sidste Folketingsvalg. Resultatet af denne Agitation foreligger nu i det Forslag, Kommunerne har stillet. Men jeg vil gerne her have Lov til at henlede den højtærede Arbejds- og Socialministers Opmærksomhed paa, at der ogsaa findes andre end Aldersrentenyterne, som er i Vanskeligheder under de herskende Forhold. Jeg tænker her paa de privatpensionerede og de smaa Formueejere, som gennem et langt, sparsommeligt Liv har samlet en lille Kapital sammen, og som saa at sige igennem deres Skatter har betalt til den Aldersrente, der kommer andre til gode. De har bragt Ofre for at sikre sig i deres Alderdom, men jo lavere Kronens Værdi bliver, og jo lavere Renten bliver, i desto højere Grad forringes deres Stilling. Aldersrentenyterne har dog faaet Dækning for Prisstigningen fuldt ud og har faaet Hjælp paa andre Maader, men disse Smaakapitalister og Privatpensionister har intet faaet, de har maattet klare sig og hutle sig igennem saa godt, som de har kunnet. De har